

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihiznistwje a płaczi šchtwórtlětnje 100.— hr.

2. njeđzela po swj. Trojizy. Zap. št. 3, 1—10.

Jesuf běšče swojim wučobnikam prajit: „Sawěrnó, ja wěrnó, ja praju wam: Echťóž do minje wěri, tón budže te skutki tež činič, kotrej ja činju, a budže wjetšiče džłi te skutki tež činic, kotrej ja činju, a budže wjetšiče džłi te činic.“

Hdž nětko wot swojatkow zem japošchtolšich „skutkow“ přědowacž blyšchimy, móže so našča wěra na wěru a skutki Anjesowych japošchtolow jakožic. W nich běšče Anjes Jesuf žiwý a móžny. W nich skutki činjesche a swoju zyrkej twarjesche. Zyrkej pod bójskim, njebieskim rukowanjom swojeho Anjesa móžnišcho rolcjesche hacž přjedy, hdž Jesuf hiščeže w ponižnosći mjes čłowjekami pschěbhwajšče. Čžile wučobnizy, přjedy tajkeje mašeje wěry, běchu nětko polni swojateho Ducha, běchu křesćizienjo njelhabłazeje wěry. To je najwjetšiči džiw, wot Boha w Křystuku dokonjany. Tak je zyrkej Boži skutk. Šelske wrota ju njemóža pschěwintycž.

Wo Gamalielowej radže, wo kotrejž nam Lukašch hakele posdžičcho powjeda, je drje so stalo, so móžachu křesćizienjo najpřjedy bjes pschěčžiwjenja w Jerusaleme pschěwintowarjow dobywacž, haj w templu so šhromadžicž, tam swoje swojatkli mječ a hnadu pola žyłego luda namatač. Wošebje Židža s žusby jim pschěpadnycchu. Lubosč křesćizianow wischě wutrobny hnujesche.

Tak móžeschtaj Pětr a Jan w polnym měrje psches „rjane wrota“ do templa hič a so tam w štwócnym čažku se Židami i Bohu modlicž. Wchłachu drje, so móža w swojim ludu swojeje noweje wěry žiwi bječ a žyly lud sa Wěstijaka Jesuža dobywacž. To je byla wulka radosč a nadžija.

Wšchi rjanych wrotach šhromy šedžesche. Mějesche prawo tam dary žadacž. Kaž Lazaruš psched domom bohateho, tak tutón hubjny psched templom prošesche. Mějesche jeno prawo na šcherjepatki, parowajšče wopratožiteje pomogy. Mało hdž je šlěborne abo žamo šlote pjenjesy dostał. Pětr by jemu chžpł wulki dar dacž, wulku pomoz pschědželicž. We wulkej wutrobnej lubosčiči chžysche jemu polnu pomoz pschěnjescž. Tuž k njemu rjekny: „Šlěboro a šloto nimam, šchtož pał mam, to čži dam: W njenje Jesom Křysta, Nazarenskeho, poštań a šhodž!“ Lukašch nam powjeda, kał Pětr šhromeho ja ruku wsja a jeho psběže, a wopřijuje na to wješkolosč a džakotnosč tuteho šbožowneho muža, kaž tež džitwanje ludži, kotřiz jeho widžachu a snajachu.

Wš křesćizienjo njesnajemty tajkeho prawo, so žmě abo dyrbni někajki pomogy potrebny psched zyrkwintymi durjemi šedžo wo dary prošycž. Ša brašchnych mamy šednjernje, ja šhorých šhorownje, ja šlepých wustawoh, w kotrychž pschěbhwaju a tež džělaja a špěwaja, a wšchudže je dušchepastřštwó. Wnoho brašchnych pał, wiele wjazy hacž w tajkich wustawach, so wot pschěčželow a šukodow podpjeruje, a šchtož na wěstych swojatyh dnjach w Božich šlužbach ša šhudých nadawamty, to je do ruki duchotwých, so móhli we wošebithych nušach rucže pomoz pschěnjescž. We wustawach je njeđzelu a šřjedu wopřitny džěń, na kotrymž čžřjody wopřitowarjow hladacž džěja, šchto tam džěd čžini abo bratr, šchto wowlá abo čžeta, abo tež luby šukod, i kotrymž šu dolhe lěta šhromadže w pschěšjenosći žiwi byli.

Niz šloto abo šlěbro je najwšchšiči dar. Šchtož we wutrobje mamy, to je najrjeniče. A šchtož ma Jesuža we wěryžej wutrobje, tón móže so Pětrej runacž. Njemóže-li tež tajki džiw

čjinič kaj wustwolemy Anjesowu japoschtol, tola móže wjele t po-
lěpšchowanju strowosče a t posbėhowanju myšle pschinoschotwacž.

Ahromy pschi templowych wrotach njebė swucženy, swojej
woczi posbėhowanj. Čzujesche so sazpjeny, hladasche jeno na pje-
njesy, niz na woblicza datwarjow. Čzi tež na njeho njehladachu
a někotry pjenježt by nimu padnył. Tole datwanje bóle datwarjam
t prawdosčzi bluzesche hacž t pomozny khudemu. Móžno tež je,
so bė tajki proscheť dawno samožitny muž. Čsnadž tež dyrbjesche
wščėdnje wjele na templ wotedawacž. A tola lubicž so jemu to
njemóžesche, tajki tam psched ludžimi bydacž.

Pětr je jeho hlubočo wobžarował. Pětr chyzsche jemu do
wócžta hladacž. A to drje je najrjenšche na Pětrowym sadžerže-
nju, so t prosčerjej rjekny: „Bo h l a d a j n a n a j u!“ Ahromy
na Pětra a Jesuža pohlada, na wobliczi, w kotrymajž bė bratršla
lubosčž, wutrobna kmilnosčž. Jeho dušcha sacžu, so mějeschtaj
t nim sobucžucže.

Wopytaj tajleho hubjeneho, hladaj jemu do wócžta! Čsnadž
tež pjenjesy ja njeho nimasch. Wbohi móže wot tebe wjele wjazy
dostacž: lubosčž, dželbracze, tróšcht. Móžesche pola njeho šhwilku
požedžecž. Njewopujcheženy bycz, towarštwo mēcž, lubowany
bycz, to je lěkarštwo. Ahory na čzerpjenja japosnmi. Jeho duš-
wožiwu. Jeho myšle su t radosčzi posbėhujene. Staž do ria-
neho templa je sastupit. Njekeždi jeno wonščach psched rjanymu
wrotami, ale je do ščesčizjanškeje lubosče w Jesužu ponórjeny.
Čžinišch ty tajke japoschtolške „šutki?“

Hladaj so!

Staž je to pschezo w njeměrných čzaščach, w čzaščach pschewrót-
a nusow a domachpytanjow bylo, tať tež to w tutym našchim čza-
šču: wščelake nabožne myšlicžti so jiewjeja a namakaja pschiwužo-
warjow a sažo je nělajka seřta hotowa. Wbo hdyž niz to, wob-
nowi w tajkim čzašču jena stara seřta swoje prózowanja a namak-
tajšich, kotřiz so t njej sabėža. A tajke wozucženje seřtow stanje
so husto po tym, so je so prjedy kusť hinať sdrasčizila abo čzaščej
a žadanjam jeho čzłowjefow šdwórlitwje pschirunowala abo pschedy
wščėm, so je pschewulke a widomne a napadne smyšli a brachi pať
šawodžewala, pať pschemėnita, šamo tať, so so powoła na nowe
profecžinstwo, šjewjaze so w profetach a profetščach. Tajšole šmy
na pschiklad wobhladali na „Adventistach šedmeho dnja“, wo kotry-
niž je so tež w našchim šopjenku piščalo.

Psched krótkim pschilecža nam t póštom wofadne šopjenko
t Němžow. Tuto so sabėra t jenej seřtu, kotraž je tať rjez šotra
runje mjenowaneje adventistškeje, rodžena w šamšnym kraju,
kotřiz ma to pschimjeno: „kraj njewobmjesowaných móžnow“,
w Amerizy; je to seřta Russelianskich abo tež so hewat t nadobnym
mjenom pomjenuje: „Šhutni pytarjo w bibliji“ (Ernste Bib-
forscher). Tutej dvě kaž tež druhe, wutriebaja, kaž je to je wščėch
šoncžin šlyšhecž, tutón našch njeměrnny a njespokojny čzašč ja
šwoje lěpsche, a dočelž tež we Ružizy a mjes Šserbami, chžemy tu
něščto t teho, ščtož tamne šopjenko našpomni, rošpomnicž, so
bychu so ščesčizjenjo hladali a njewotpadli wot čžišeho ewan-
geliona, wot Jesuža Šhryštuša, naščeho šbóžniša:

„Šhutni pytarjo w bibliji?“ Woni chžedža to bycz. Ša
napišmo jeneho je šwojich lěczazyh šopjenkow šu napišali: „My
wėrimy bibliji“. My pschidamy, so je jich wola šnadž šprawna,
ale my prajimy: „Woni wėrja (mėnja), so bibliji wėrja“. Wle
woni so myla; woni bibliji njewėrja.

Biblija praji: „Wam nješlyšcha wjedžecž čzašč abo hodžinu,
šotruž tón Wótčez do šwojeje mozny šam položil je“. A to praji

Jesuž Šhryštuš šam, Šap. št. 1, 7. Šaj Mark. 13, 32 praji wón
šamo: „Wot teho dnja pať a wot teje hodžiny njemė nichčón, tež
niz jandželjo w njebieščach, tež tón Šsyn niz, ale jeno tón Wótč.“

„Šhutni pytarjo w bibliji“ njewėrja pať tole bibliji, teč
Jesužej Šhryštušej niz, a t nimi tež niz, kaž je šnate, adventistjo.
Woni šu so do teho mėnjenja sabėželi, so móžeja bibliju ščiničž
ja knihu ja licženje. A tať wješele so to tam licži! Je tam to
Bóh Šnjes w 26. šlawje 3. knihom Móžšakowých šwojemu ludej
žohnowanje šlubit a t pošlecžom hrosňt. W 18. šlawžy Bóh Šnjes
šwoje hroženje wótrišche čžini prajizy: „Šeli wy pať hiščezje na
to mje njebudžecze pošluchacž, dha chzu ja hiščezje šydom krócž
wjazy pschidacž a waš ščlostacž waschich hrėchom dla!“

„Štój!“ praja čži. šiz maja to tať šwoje wješele nad licžbami.
„Šohčž šem! Tu hodži so to wščitko tať rjenje wumėricž a wob-
licžicž!“ Čšydom krócž wjazy, to reča tola: šydom čzaščow doščo.
Šedyn čzašč, to pať šu sažo 360 dnjow — tš šta a ščesčėžecž!
Šedyn dženi, to pať je sažo jene šeto! Šotajkim: šydom čzaščow
šu 7×360 dnjow šu 2520 lět! Tuto hroženje je so dopjelnišo a
štalo w lěcže 606 do Šhryštušoweho naroda. (Šo je šapocžatł
babylonštšeho jastwa. Šo wščatł njetrjechi, tola to ničžo wo to!)
Šotajkim šonz tuteho žyľeho čzašča ščlostanja to šeto 1914 po Šhry-
štušowym narodže. W lěcže 1914 je so tyščazlėtne šraleštwo ša-
pocžalo a Šhryštuš je jaťo tón prawy šwal to šraleštwo na so wšak.
— Šacžuwamy my wo tym ščto? Wot 606 do Šhryšta hacž do
1914 po Šhryštu šu čzłowjefojo pod knježštwom Šatana byli, tať
wucža to „šhutni pytarjo w bibliji“. Šacžuwamy my wot 1914
šem w tym žaneho pschemėnjenja? „Šhutni pytarjo w bibliji“
wjedža šebi wjele na to, so šu hižo psched 40 lětami wobrot šwėta
na 1914 woblicžili. Dženža pať woni šamjeleča, so woni nješku
jenož wščezili, so so wščė tróny šwėta špowaleja, ale so šu tež
wščezili, so so šamžowu trón powali. Mjes tym šu — nje-
wėmny hacž šu woni wot adventistow abo tucži wot nič wušnyli —
„šhutni pytarjo w bibliji“ tón wopratožity šapocžatł tyščazlėtneho
šraleštwo ša šeto 1925 „woblicžili“. „Boži porjad čzaščow“, tať
woni praja, žada šebi 70 jubellětow (??). Ščžde 50. šeto je jubel-
šeto. 50×70 je 3500 lětow wot přenjeho jubellėta w lěcže 1575 do
Šhryšta (??) šem. Tať pschindžišch na šeto 1925. Šehdy pschindu
milliardy šbudžených dušchow, woblecžene nowe čžeto, na šemju,
naše, ščodne, a budža šmuu nrėcz a budža bjes šospody.

Šo so powščitłowne horjestatwanje w bibliji hadle na šonzu
tyščazlėtneho šraleštwo stanje, to njetrjeba jeneho „šhutneho“
pytarja w bibliji šamolicež.

Hiščezje šedyn pschiklad ša tajke hofe licženje.

Šhryštuš je w oktobru 1874 šašopschischol, njewidomny. —
(Biblija wščatł to žyľe hinať praji. Šladaj šam: Mat. 24, 30.
— Šap. št. 1, 11!) — Šak to? Mó, žyľe jednore to, praja „šhut-
ni“ pytarjo w bibliji a woblicža nam taťke: „Šhėža wotročžlow“
trajesche wot šmjercze pošlednjeho patriarchi hacž t narodej Je-
šuša Šhryštuša 1811 lět. Runje tať doščo dyrbi (!) tracz „šhėža
šynow“, wot šmjercze Jesuša Šhryštuša w lěcže 33 hacž do šeta
1844. 30 lět po narodže Jesuša Šhryštuša pschindže Šan t Šor-
danej, 30 šeto po 1844, potajkim 1874, pschindže Jesuž Šhry-
štuš sažo. —

Je čži bliško, so šo šmėjeich tajkim šhumschtam wulicženja
a woblicženja. Tola ta wėž je šmjercžšhutna, „wopravdž-
šhutna“! Na našch lud, tón šhudy, hubjeny, tež wot nabožneho
rošpada potrjecheny lud wali šo šylna a na pjenjesach móžna
internacionalna abo bjesmjeina seřta amerikanškeho pošhoda a
čžini amerikanšku reklamu a pošasuje kinofilmy wo štworjenju
šwėta a wo Božim šarjadowanju šwėta a roššėrja lėtati
a wščelake druhe mylaže špišy po millionach, na pschi-

Mať i napřimom: „Milliony i tych, kotřiž su nětkle žitvi, njetowmru“. Na swoje proklamacije abo pschijewjenja a plakaty pischu słowa, kotřez wabja, kaž na pschiklad: Swěta měr! Derjeměče a sbožo cžlowjestwa! Pschipowjedjenje wojowanja mužam wyschnosče, kapitalistam a duchownym wyschěch zyrk-wjow! A nimo teho moluja ludej, kotřiž we hlubinje nusy a wyschnosčow so skoro sacžnje, paradis, kotřiž 1925 na semju pschirndže. Tuž bjes džitwa, so tuta setta pschibywa, so bhwaja sa-wjedzeni tež hewať stróšbi a mudri do bludženja, do wučžbow, kotřez su pschecžitwo hwjatemu piřmu, kotřez wo Bosh a cžlowjefu, hrěchu a wumóženju, wo Jesom Šhrysta paršchonje, šutku a korjestanjenju hinať wučža hač to biblija wučži, a do hewať ně-čeho hiščeže.

To jene wšchať je na kóždy pad pěknje wot tutych „šhutnych pytarjow w bibliji“ a wot jich pschirwusnych, tych adventistow a druhich, so woni wo bibliji rěča a k bibliji wabja, so tať ludžo sažo sa bibliju, tej husto došč sabytej, sapróšchenej, sapočkženej pschimaja. A nětko pytač, a prawje pytač! A tu dyrbja mēč ludžo pschēs zyrkej škladnosč poščicženu, so šhromadnje wob-čonjeć w bibliji, w biblistich hodžinach. Ale wšchať, cži wo-čebje mudri nimoja to sa nusne, pschirndž a šhromadnje cžinicž po-čnjelowym słowje: „Wobhońče so w piřmje!“ — njech žu to nětk žami wot so tať mudri scžinjeni. Abo hnadž to tať nasad něhdže steji ta bojosč, so móhli tola i bibliju pschepořani byč a potom by to se wšchej mudrosčju a prawdosčju šrudnje kónza mělo. —

(Pschichodnje dale)

Zyrkej a štat.

Nowy nawal drohoty je tež nusu wořadow a zyrkwoje a duchownych powjetšchil. Štatni sastojnizy a runje tať wšchitzy družny sastojnizy dostanu potowšchene a pschiměrjene dořhody, jenož wulki džel duchownych niz; tu je i džela runje na wopaf. Nětk na kónzu lěta, t. r. hospodaršeho lěta, kotřez so na pschiklad ja šhustwa a wotnawjenja i 30. septembrom kónčza, pobrachuja šrědky, i měštnami žyle, tež w šerbškich wořadach. Šchto ma so tu štač? Šchto mělo so tu štač? — Šač wulkostat tu dořahazu podpjeru poščicži, njeje tež hiščeže snate, tola někaščeje pjeněž-nejje podpjeru sa naschu šakřtu zyrkej je wot wulkostatata po pucžu. Tuta mohla tu dawno hižo byč, by-li nascha šakřta wyschnosč jenož někať tať so pschecžitwo zyrkwi šadžeržala, kaž družje, na pschiklad pruřta. Tať pať je šakřta wyschnosč na wšchelaťe wasch-nej šadžerwata, so zyrkej to swoje dosta, tať tu, tať tež pschi zyrk-winych dawřach.

Wotročř.

Špiřala w šlowařškej rěči Kristina Rowowa.

(Wotročžowanje.)

Štarz šedžesche tam hižo hodžinu a bě tať do cžicheje nutrosčeje šamirjenu, so nješlyšesche, so so něchtón bližesče, a so njewidžesche teho, kotřehož bě přjedy tať žadoščitwoje wocz-šowal a ja kotřehož so jeho sbožowna duscha nětkle hiščeže modle-šche bjes šlowow. Ša to pať widžesche jeho so bližazy Method a njemóžesche i woczow puščezicž to so bišchězaze woblicžo šchē-žitwa.

Tola nadobo bě se wšy wofanje šlyšchecž! Tam bě hařka ně-šajřeho wopřza do wuskosčow pschinjěřta. Šněwajšche so na to, so bě pschewuřta. To šbudži štarza i jehe šamirjěnja. Wobrocži so a dořada so, so njeje žami. Wóřny šedžesčtať hromadže na šlowy. Method iheni, so móžesche a šo cžyřšche šary i Ruthu wuřnacž: „Tmój Wóh je mój Wóh!“

„Wóhu budž šhwalba!“ wuwořa Method, hdyž běšchtať to dořho šebi powjedaloj a Wóhu cžesč dawaloj sa tu hnadu, kotřiž bě šchēžitwoje wopokafal. „Wóhu budž šhwalba! Jeho šlubjenja so twěčna wěrnosč! Ja šym jemu dowěřil, a wón njeje pschidať, so buch i hanibje!“

„Ty?“ džitwasche so šchēžitwo.

„Šaj, ja! Dženka, luby nano, dženska, hdyž bu ty Šhrysta štwóřitwo, móžu a šněm tebi škóncžnje prařicž, so mje tuta wjeř-ženje wohladata njeby, njeby-li ty tu pschebhwat. Njedžitwaj so dale! Njeshamjen so je špodžitwanjom! Šenož w lubosčji i tebi pschirndžech ženi! Ty ma přjedy prařesče, so šym tebe i Meřia-šej dowjedł kaž Šhilippus Nathanaela. Šhilippus bě wuřchot, Nathanaela puřacž. Tež ja šym tebe pytať, a wono njebě ničžo lóžke, šhonicž, hdyž by žitwy.“

„Mje ty pytašče? Mje? Přjedy hač so šnajachmy? To njeje móžno! A cžehodla?“

„Cžehodla pytašče Šhilippus Nathanaela? Šenož so by jeho i Jesuřej dowjedł!“

„Šaj, ale wón šnajesche Nathanaela, ty pať?“ Štarz sa-pschimny twjerdže wuku Methoda.

„Ja sažo šnajach něřoho, wo kotřimž ty ničžo njewjedžesche, so je do žyfa tu na šwěče, a kotřiž je tola tebe lubowal hač do šmjercže! Ja tebi hižo ras wupowjedach, so je mje rodženy Žid i špóřnacžu wěrnosče dowjedł. Tutón mój dobročel, kotřemuž šym wšcho ja cžajnosč a twěčnosč winojty, rěšasche Ruben Šokolob. Bě to šyn bohateho ruřowšeho Žida i mjenom Šso-łolob, a jeho macž bě to rjane džěčžo, ja kotřimž ty dženska hiščeže plakafš, twója džowka Ššther!“

„Methodo!“ šawořa šchēžitwo, poščicži a šwjesje so sažo na šlowku. Šchto mohł wopřacž šačžezža, kotřez so na jeho woblicžu wosnamjenjachu!

„Methodo! Ty šnajesč ju, moju džowku, moje džěčžo!? Ššy ju ty widžal? Ššy šebi wěřty, so wona to bě?“

„Žyle wěřty! Widžach ju drje jenož na wobrasu jačo nje-wjěřtu a potom křotko do jeje šmjercže.“

„Morwa! Potajřim wona je šemrěka! Njeje wjazy žitwa!“

„Wona šemrě, tola wona je žitwa a budže twěčnje žitwa. Wona wumrě, so modlo sa tebe. A dořelž tebe i listami nihdže namafacž njemóžesche, da šebi mřějo wot šwojeho šyna šlubicž, so šam pónđže, tebe pytač, škóncžitwichi šwoje študije.“

„Wona wjedžesche potajřim wo mni?“ Š bolostnym špo-đžitwanjom wjesche štarz i šlowu.

„Wona wjedžesche wot macžerje wšchitko a lubowšche tebe jara. Tutu lubosč šokorjeni tež we wutrobje šwojeho šyna“.

„A moja žona?“ jdnchny štarz.

„Dwoja žona bě woprawdže bóle šhebana hač šama wino-wata. Wóřny šajesche so šwojeho šawinowanja a cžyřšche so i tebi wróčicž, tola ju njepuščezichu. Prařachu jej, so šy ty jara rořhorjenu. Šačo wuřwobodženiřti list pschirndže, wěřesche wo-na a woženi so i šym, kotřiž bě ju šhebat, njebu pať ženje wjazy šbožowna a wumrě do šwajša šwojese džowki, kotřaž potom hnydom do Škanady pucžowasche.“

Tam dosta so najpřjedy Šokolovej ta hnadu, so Meřiařa namata, a potom tež jej, a móžesčtať tež šwojeho šyna jemu dowjesč. Woprowaidchtať wjele ja jeho wufublanje a wuwučjenje a měješchtať jenož to šene požadanje, so by to šbožo mjes židow-řim ludom pschipowjedal. Tuto žadanje bu dopjeljene. Šar i najmjěřšcha móžesche hiščeže šyna předowacž šlyšchecž; wón wumrě křotko po šym, so ja i špóřnacžu šwojeho šbožniřa dónđžech a pschecžel twojeho wuřka buch. Ja běch jemu wšchitko winojty;

